

Sygn. akt VI GC 739/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku VI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ireneusz Wiliczekiewicz
Protokolant:	Elżbieta Łach

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2015 r. sprawy

z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w J.

przeciwko J. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 839,82 zł,
2. umarza postępowanie w zakresie ograniczonego powództwa,
3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.467 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt VI GC 739/14

UZASADNIENIE

Powód (...) S. A. w J. wniosła o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego J. S. kwoty 6.974,83 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami postępowania. Jako podstawę roszczenia wskazano brak zapłaty kary umownej i należności za świadczone usługi.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, gdyż umowa została rozwiązana przez pozwanego w trybie i terminie zgodnym z jej zapisami. Podniesiono, że egzemplarz umowy podpisany przez pozwanego miał inną treść niż umowa przedstawiona przez powoda.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Pismem procesowym datowanym na dzień 11.05.2015 r. pozwany złożył powodowi oświadczenie o potrąceniu z przedmiotową wierzytelnością powoda wierzytelności pozwanego wynikających z faktur nr (...) z dnia 01.07.2014 r.

Powód zaakceptował to oświadczenie i pismem procesowym datowanym na 27.05.2015 r. ograniczył powództwo do kwoty 839,82 zł jako skapitalizowanych odsetek za opóźnienie należności głównej liczonych od daty wymagalności do dnia 31.07.2014 r., nadto podtrzymał żądanie w zakresie kosztów postępowania.

Sąd ustalił, co następuje.

Pozwany zawarł z powodem umowę o współpracy handlowej z dnia 07.03.2012 r., określającą zasady i warunki wzajemnej współpracy stron. Zgodnie z paragrafem 7 ust. 1 umowę zawarto na czas określony od 02.01.2012 r. do 01.01.2015 r. W paragrafie 7 ust. 4 i 5 umowy pozwany zobowiązał się nie przystępować do żadnej innej sieci handlowej pod rygorem kary umownej w wysokości 10.000 zł. Zgodnie z kolei z zapisem postanowień załącznika nr 1 do umowy pozwany zobowiązany był do comiesięcznej zapłaty powodowi kwoty 35 zł z tytułu obsługi dostarczonego pozwanemu oprogramowania T..

W okresie trwania umowy pozwany przystąpił do innej sieci handlowej działającej pod szyldem L..

Na tej podstawie powód obciążył pozwanego notą z dnia 20.08.2013 r. na kwotę 10.000 zł tytułem naruszenia postanowień par. 7 ust. 4 umowy. Dodatkowo w dniu 31.07.2013 r. powód obciążył pozwanego fakturą na kwotę 43,05 zł tytułem obsługi oprogramowania T..

Pozwany tych należności nie zapłacił. Wcześniej natomiast, bo pismem z dnia 29.03.2013 r. pozwany złożył powodowi oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. W dniu 01.07.2014 r. pozwany obciążył powoda dwiema fakturami o numerach (...) na kwoty odpowiednio 3.710,26 zł i 3.345,24 zł, wskazując za podstawę ich wystawienia wykonanie usługi zgodnie z par. 5 ust. 2 i 3 umowy.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie umowy franczyzowej (k. 2-38, 63-67), protokołu przekazania oprogramowania (k. 39), kart informacyjnych (k. 40-42), potwierdzenia zgłoszenia (k. 43), faktury i noty dołączonych do pozwu (k. 44-45), dokumentacji fotograficznej (k. 46, 112), wezwania do zapłaty (k. 47), oświadczenia o potrąceniu (k. 48), transakcji nierozliczonych (k. 49), zaświadczenia (k. 50), oświadczenia o wypowiedzeniu (k. 69), faktur dołączonych do odpowiedzi na sprzeciw (k. 100-101, 110-111).

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie art. 3531 k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 56 k.c. czynność prawna wywołuje nie tylko skutki w niej wyrażone, lecz również te, które wynikają z ustawy, z zasad współżycia społecznego i z ustalonych zwyczajów. Zgodnie z ugruntowanym poglądem orzecznictwa czynnością prawną jest każde świadome zachowanie podmiotu odzwierciedlające jego wolę. Przepis art. 60 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli).

Przepis art. 65§1 k.c. stanowi, że oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje.

Pozwany podniósł zarzut dotyczący innej treści zapisów umowy w zakresie okresu jej trwania, niż to wskazano w pozwie. Wbrew twierdzeniu pozwanego również przedstawiona przez niego wersja umowy zawiera zapis o jej zawarciu na czas określony, pomimo niewypełnionych rubryk z miejscem na daty. Taki zapis, jak również wystawienie w lipcu 2014 r. przez powoda dwóch faktur na jej podstawie potwierdzają twierdzenie powoda, że pozwany przedstawił jedynie kopię udzielonego mu przez powoda projektu umowy.

Ostatecznie wreszcie pozwany dokonał potrącenia swoich wierzytelności z przedmiotowymi wierzytelnościami powoda.

Instytucję potrącenia reguluje Tytuł VII Księgi II ustawy Kodeks Cywilny. Zawarty tam przepis art. 498§1 stanowi, że gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej

jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Przepis §2 tego artykułu stanowi, że wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Art. 499 stanowi, że potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe.

Zgodnie z kolei z art. 483 § 1 k.c. można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna).

Wierzytelności przedstawione przez pozwanego do potrącenia wynikały z usług świadczonych przez pozwanego na podstawie przedmiotowej umowy w okresie po złożeniu przez pozwanego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Pozwany tym samym potwierdził twierdzenia powoda, że oświadczenie pozwanego o wypowiedzeniu umowy było bezskuteczne wobec zawarcia jej na czas określony.

Złożenie oświadczenia o potrąceniu rodzi również ten skutek, że składający to oświadczenie skwitował prawidłowość wykonania swojej części zobowiązania, naliczenia kary umownej przez powoda, a nadto akceptację wystawionych rachunków.

W ten sposób pozwany potwierdził też, że umowa obowiązywała w okresie wskazanym przez powoda i zachodziły przesłanki do naliczenia przez powoda kary umownej.

Dlatego, mając na uwadze ustalony stan faktyczny i przytoczone przepisy Sąd umorzył postępowanie co do należności głównej na podstawie art. **355**. § 1 k.p.c.

O skapitalizowanych odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c., naliczając je od dnia wymagalności należności dochodzonych pozwem do dnia, kiedy potrącenie stało się możliwe.

Pozwany przegrał proces, gdyż do zaspokojenia roszczenia powoda doszło w toku procesu, kiedy powstały jego wierzytelności przedstawione do potrącenia. W konsekwencji jest obowiązany zwrócić powodowi na jego żądanie koszty procesu. Na koszty te złożyły się: 250,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 1.200,00 zł, w stawce z § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t. ze zm.) i kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

SSR Ireneusz Wiliczek